ինչպէս կը հասկցուի Լեհացի այցելուի տեղեկութիւններէն, վանդի այդ միջոցին Կ. Պոլիս կը գտնուէին 4–5 վարդապետներ, երեք եպիսկոպոսներ, 100էն աւելի քահանաներ, առանց հաշուելու աբեղաները (նոյն):

Բնիկները չէին ուզեր նոյն իսկ եկեղեցիները տրամադրել գաղթականներուն և ինչպէս որոշ կը հասկցուի Դարանաղցիի խօսքերէն, իրենց ձեռքը կը պահէին իշխանութիւնը:

Այս պատճառով կ'երևայ թէ երբ Դրիգոր Կեսարացի իր ծննդավայրը մեկնեցաւ, Կ. Պոլսոյ մէջ իրեն յաջորդ մը չընտրուեցաւ, այլ աշխարհական տեղակալներ վարեցին գործերը:

Անիկա երբ Կ. Պոլիս կը հասնի 1607ին, պատրիարքական իշխանութիւնը կը գտնուէր «ընտամիոյու պատրիարգական վաֆիղեարաց» ձեռքը (Դարանաղցի, էջ 109):

Այս դրութիւնը յետոյ ուրիշ անգամներ ալ կիրարկուեցաւ Կ. Պոլսոյ մէջ, այնպէս որ շատ տարօրինակ պէտք չէ թուի:

Այս 1605էն 1607 պաշտօն վարող աշխարհակալ վաքիլներէն միայն երկուքին անունը կը յիշէ Դարանաղցի. «զուխ չարեացն Նազարէթ» և «Քօսա Եաղուպշահին»:

Այս Տեղակալները, որոնք թերևս յաջնուն Դրիգոր վրդ. Կեսարացիի կը վարէին